

Arrest

nr. 223 804 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht op 12 maart 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker bood zich in januari aan bij de gemeente Ronse voor een aankomstverklaring, toen werd vastgesteld dat hij in een periode van 180 dagen reeds een verblijf heeft gehad van 91 dagen.

Op 14 januari 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: G., H.

geboortedatum: [...]1977

geboorteplaats: a. m.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

2° in volgende gevallen :

de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 12/07/2018 tot 10/10/2018 en hier sinds 25/12/2018 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 25/12/2018, start de referentieperiode van 180 dagen op 29/06/2018.

-betrokkene heeft hier 91 dagen verbleven van 12/07/2018 tot 10/10/2018, zodoende had hij bij binnenkomst op 25/12/2018 geen recht meer op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België, ... Hij woont met zijn echtgenote in België en heeft sedert zijn (legale)binnenkomst zijn leven opgebouwd in België.

Eisende partij heeft gedurende een ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België. In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij een bevel werd betekend, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal leven in België heeft opgebouwd met zijn echtgenote, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve

verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verwerende partij heeft nagelaten om het familieleven van eisende partij op één of andere wijze te beoordelen en deze te beantwoorden.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond."

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze is aangevoerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde artikelen 6 en 7, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum dat in zijn paspoort werd aangebracht. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoeker in België verbleef van 12 juli 2018 tot 10 oktober 2018 en sedert 25 december 2018 opnieuw. Bijgevolg werd de termijn van 90 dagen op de 180 dagen niet gerespecteerd volgens de gemachtigde. Verzoeker verbleef 91 dagen in België tussen 12 juli 2018 en 10 oktober 2018 en had bijgevolg sedert 25 december 2018 geen recht meer op verblijf.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betwist dat de motieven afdoende zijn.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, evenals het afdoende karakter van de motivering wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

Artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De Raad stelt vast dat verzoeker in het geheel de motieven van de bestreden beslissing niet betwist, die eveneens steun vinden in het administratief dossier. Bijgevolg kan de Raad de beslissing niet onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel vinden. De gemachtigde is bij zijn beoordeling uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Wat betreft het afdoende karakter van de motieven, wijst verzoeker op zijn effectieve en genestelde banden met België. Hij stelt met zijn echtgenote te wonen en zou gedurende een ruime periode een familiaal, sociaal en cultureel leven hebben opgebouwd. Verzoeker meent dat zijn hechte banden met België manifest vaststaan en dat zijn dossier niet zomaar door de gemachtigde naast zich neer kan worden gelegd. Verzoeker meent dat de gemachtigde in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel het nodige kan kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en die zelf aan het dossier toe te voegen en zijn standpunt kenbaar te maken. Nu de gemachtigde dit heeft nagelaten, meent verzoeker

dat hij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Hij zou hierdoor eveneens onredelijk en disproportioneel hebben gehandeld.

Zoals supra gesteld houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en dat de gemachtigde een zorgvuldige voorbereiding moet doen van de bestreden beslissing. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker heeft nagelaten de gemachtigde op de hoogte te brengen van de aanwezigheid op het grondgebied van zijn echtgenote voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kende de voorwaarden van zijn verblijf, met name niet langer dan 90 dagen binnen een termijn van 180 dagen en het risico dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, eens deze termijn is verstreken. De gemachtigde heeft op zorgvuldige, redelijke en proportionele wijze de geldigheid van het visum en de duur van het legaal verblijf berekend en beoordeeld. Indien verzoeker wou dat nog andere elementen in rekening werden gebracht, zoals het feit dat hij een echtgenote heeft met legaal verblijf in België, behoorde het tot zijn zorgvuldigheid om dit op een of andere manier ter kennis te brengen van de gemachtigde.

Verder haalt verzoeker nog een ruim sociaal en cultureel leven in België aan, evenals “hechte banden”, doch dit is een dermate vaag betoog dat op geen enkele wijze concreet wordt gemaakt, noch blijkt dit uit het administratief dossier, zodat de Raad niet van oordeel is dat de gemachtigde op vlak van privéleven iets over het hoofd heeft gezien bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat het de gemachtigde toekwam over te gaan tot verdere vraagstelling, volgt de Raad dit niet als verzoeker zich beperkt tot het opwerpen van de schending van het redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen worden immers beoordeeld in het licht van wat de rechtsonderhorige aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas na het nemen van de beslissing voor het eerst gewag heeft gemaakt van zijn echtgenote met onbeperkt verblijfsrecht in België en zijn hechte banden met België in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 31 januari 2019. Bijgevolg kon de gemachtigde hier geen rekening mee houden bij het nemen van de huidige beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Eveneens is de beslissing afdoende gemotiveerd, zodat ook geen schending blijkt van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij citeert de bepaling en meent dat enkel een inmenging gerechtvaardigd is als deze is voorzien bij de wet, in het belang van een aantal specifieke oogmerken en nodig in een democratische samenleving. Verzoeker is van mening dat de huidige inmenging niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Hij wijst verder ook op de positieve verplichting om die maatregelen te nemen die inherent zijn aan de effectieve eerbieding van het gezinsleven. Hij stipt aan dat er geen grondige afweging is gebeurd tussen het leed dat hem wordt aangedaan en het nagestreefde legitieme doel. De gemachtigde heeft nagelaten om het familieleven van verzoeker op de een of andere wijze te beoordelen en te beantwoorden. Bijgevolg ligt een schending van artikel 8 van het EVRM voor.

De Raad stelt vast dat hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het betoog van verzoeker in het licht van een ontoelaatbare inmenging in het gezinsleven, gaat in casu niet op, nu er geen sprake is van een inmenging in een gezinsleven, maar van een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een situatie van een eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij aldaar zijn recht op gezinsleven kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37). Echter, zoals reeds supra besproken, moet de Raad vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze zijn gezinsleven kenbaar had gemaakt aan de gemachtigde voor het nemen van de beslissing, noch is de Raad van oordeel dat de gemachtigde hier kennis van had moeten hebben, zodat het hem in casu niet ten kwade kan worden geduid dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een belangenafweging om na te gaan of hij eventueel tot een positieve verplichting zou gehouden geweest zijn.

Bovendien stipt de Raad aan dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM subsidiair is aan de bescherming geboden door de nationale regelgeving. Men kan met andere woorden van verzoeker verwachten dat hij zich eerst beroept op de procedures die het nationaal recht biedt, alvorens zich op een hogere rechtsnorm te beroepen. Het blijkt dat verzoeker zich pas na deze bestreden beslissing, heeft beroepen op een van de mogelijke nationale procedures.

Wat betreft het privéleven en de aangevoerde hechte banden met België, is de Raad niet overtuigd door het vaag betoog over het cultureel en sociaal leven in België. Uit niets in het administratief dossier blijkt dat die banden zodanig hecht zouden zijn, dat van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM sprake is. Daarom diende de gemachtigde ook hieromtrent niet over te gaan tot een belangenafweging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

Het enig middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES